Ч. 132 Середа 16 (28) червня 1899. Рік IX

Виходить у Львові що дня (крім недїль і гр. кат. свят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провинциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Вісти політичні.

(Wiener Abendpost о угодї. — Перший виступ французского кабінету).

Wiener Abendpost звертає увагу на статю д'Ельверта в N. fr. Presse, в котрій угода представлена як цілковита побіда Угорщини. Урядова ґазета каже, що таке загальне говоренє дасть ся найлїпше що-до своєї вартости оцінити, коли єго з'уставить ся з бесїдою угорского посла Барти, котрий знов в заключеній угодї бачить доказ, що Угорщина потерпіла цілковиту неудачу. — Що-до замітки иншої часописи, аби в Австриї вже раз занехано бавити ся в теоретичні докази, що то може стати ся в 1903 роцї — додає від себе Wiener Abendpost, що то бажанє імовірно не так скоро здійснить ся. А не здійснить ся тому, що такі всї здогади суть дуже добрим оружием в руках опозиционістів, котрі все підозрівають Угорщину о найхитрійші наміри.

На вчерашнім засїданю французского парляменту явило ся дуже богато послів. В дипльоматичній льожи засїли амбасадори Анґлії і Росиї. При отвореню засїданя кількох социялістів піднесли оклик в честь комуни. Підчас відчитуваня заяви правительства социялісти заєдно перебивали. Оплесками повитано заяву президента міністрів Вальдек-Руссо'а, що постарає ся забезпечити пошанованє для конституциї і що справедливість цілком свобідно довершить своєї задачі. Також і конець заяви правительственної принято великими оплесками з лївиці і центра. — Заява правительства зазначує ясно задачу нового міністерства, котрий не має иншого бажаня, як лиш то, аби виповнити свій обовязок, але до того треба співдїланя всїх републиканцїв. Отже передусїм іде о то, аби положити конець аґітациям против правительства, а відтак жадати у всїх галузях державної служби вірного співдїланя, відваги і відвічальности. Правительство рішучо буде стреміти до того, аби виборотн пошанованє для всїх засудів. Коли баженє краю найде послух, тоді судові засуди приготовлять для себе в спокою відповідне пошанованє. В першім ряді найважнїйших народних інтересів ставить правительство інтереси армії, котра поставила републику на таких сильних і широких підставах і в котрій лучать ся поняття безпечности і гордости Франциї. Правительство з'уміє оборонити еї перед всякими напастями, але передусїм бажає, аби настав спокій. Станесь то тоді, коли кождий зрече ся виконувати справедливість і видавати засуди на свою руку і коли подасть ся супротив права. До переведеня тої тяжкої задачі, потребує правительство помочи парляменту і цїлого єго довіря, а рівночасно домагає ся, аби скінчили ся вже раз дражнячі і шкідні для інтересів краю дискусиї і щоби в як найкоротшім часї могли бути ухвалені закони, потрібні до точного повненя служби в ріжних галузях. Коли то стане ся, тоді република підойме на ново справу економічного і сусїльного поступу. Правительство буде уважати свою задачу за сповнену, коли промостить дорогу політиці, котра буде всьо виключати, що розділює републиканцїв, а обійме то всьо, що їх лучить. — Социяліст Вівіяні заявив, що социялісти будуть підпирати правительство против монархічної і клерикальної реакциї. — Вальдек-Руссо признав, що в многих політичних і економічних справах гадки міністрів розходять ся, однако они мають перед очима всї одну цїль, висшу понад кожду спірну справу, іменно полученє всїх републиканцїв. Правительство мусїло вже доси приймити на себе відвічальність за деякі справи і аби іти дальше потребує конче підпори парляменту. Ніяке правительство не може зносити чогось, що виглядає так немов би палата хотїла себе робити судиєю політики. Президент міністрів надїє ся, що не буде потребувати хапати ся острійших средств, треба лиш на всїх становищах поставити людий, відданих праву, щоби правительство могло найти всюди однакову підпору. Правительство рішило ся виборотн всїм судам пошанованє і старало ся о вступленє до кабінету Ґаліфета тому, бо не було ніякого иншого ґенерала, котрий би так радо схотїв піддати ся конституциї. Против деяких войскових осіб треба було конче виступити, але средства, які против них мали ужити ся, були о стілько лагіднійші, що походять від найвисшої власти. „Ми — кінчив Вальдек-Руссо — взяли на себе тяжку задачу, а ви знаєте, в якім дусї хочемо єї полагодити. Яке небудь становище займе супротив мене палата, я виповню мій обовязок". — Ту бесїду перериване часто оплесками і протестами. — В сенатї принято заяву правительства дуже прихильно.

---

10).

О СПАДЩИНУ.

(Повість з анґлійского).

(Дальше).

ГЛАВА ПЯТА.

Приятель братанича.

Реджінальд Еверстронґ був мужчиною хорошим, знав ся на всїм, з лиця був приятний — многі казали, що навіть такий, що годї єму було оперти ся, коли єму захотїло ся; але тих дарів, котрі ставлять чоловіка на висотї злого або доброго, природа єму поскупила. Слабого духа і податливий міг він в одній хвили піддати ся доброму впливови, єго могли взяти ся хвилеве каянє, прихильність або великодушність, але в найблизшій хвили міг він попасти зовсїм в свій еґоізм і пильнувати лиш того, щоби міг уживати. Який небудь приятель або товариш, висший духом від него, міг мати вплив на него; а він мав того рода приятеля в особі Віктора Керрінґтона, молодого лїкаря, котрий стояв на далеко низшім щеблі суспільної драбини як пан Еверстронґ, але котрого талант в спілцї з тактом винесли далеко висше понад єго природне становище. Молодий лїкар був високого росту, елеґантної постави з блїдим смаглявим лицем і чорними сьвітячими очима. Він з цілої своєї поверховности виглядав, як би походив з полудневих сторін. Та таки й мимо свого анґлійского імени, був напів полудневим Французом, бо єго мати була з Бордо родом. Тота овдовіла мати мешкала тепер при нїм; она зависїла від него і любила єго дуже.

Віктор Керрінґтон і Реджінальд Еверстронґ познакомили ся случайно в публичній сали білярдовій і межи ними настали тїснїйші зносини, з котрих незадовго вийшла дружба. Слабша натура була рада з того, що могла оперти ся о сильнїйшу. Реджінальд Еверстронґ запрошував свого нового знакомого до свого помешканя та на пири, котрі тягнули ся нераз аж до півночи, на партиї карт, на котрих виграване і програване величезні суми. При сїй нагодї Віктор Керрінґтон або Реджінальд Еверстронґ не належали звичайно до тих, що програвали, а були люди, котрі говорили, що Еверстронґ став при лю і вісті далеко небезпечнїйшим противником, відколи зайшов собі з тим Керрінґтоном.

— Я бою ся завсїгди Еверстронґа, коли той чорний доктор при вісті єсть єго партнером, або коли при екарте нахиляє ся на єго крісло — говорив один з офіцирів з Реджінальдового полку. — Після моєї думки єсть той чорноокий Француз Мефістофелем у власній особі. Я в моїм житю не видів ще такого лиця, котре би після моєї гадки так зображало чорта.

Всї сьміяли ся з тої замітки офіцира від драґонів; але мало кому з гостий пана Еверстронґа подобало ся єго нове знакомство; ба, були такі, що не приходили зовсїм до помешканя молодого ляйтнанта, побувши два чи три вечери в товаристві Керрінґтона.

— Він занадто розумний — сказав один з полкових товаришів Еверстронґа. — Тоті занадто премудрі люди бувають звичайно падлюками. Я цїню чоловіка, що в однім напрямі єсть великим, великого лїкаря, великого адвоката, великого вояка — але такий, що все лїпше знає від другого, буває завсїгди падлюкою.

Доктор Керрінґтон був тим одніським, котрому Реджінальд Еверстронґ розповів по правдї, що він зі своїм стриєм зірвав. Він звірив ся Вікторови; не длятого, щоби він чув потребу комусь з тим звірити ся, — справа була для него за надто упокорююча, як щоби то не було для него прикро, комусь о тім говорити — але длятого, що він хотїв порадити ся сильнїйшого від себе духа.

— То дуже прикро мати вигляд на сорок тисячів фунтів річно, а нараз злетїти на пенсию в сїлї кілька сот фунтів, чи як ти, кажеш, Керрінґтоне? — сказав Реджінальд, коли оба молоді мужчини в дві недїлї по сценї при улици Арлінґтон були на обідї у ляйтнанта? Правда, що то зле?

— А вжеж що було би дуже зле, як би так мало бути — відповів запитаний рівнодушно — але нам то й не при думцї з сорок тисячів зійти на двіста. Щедрому стриєви може то було й на руку, замкнути перед тобою свою калиту, але ми мусимо не допустити до того. Ми мусимо ту справу приймити з спокоєм і з тактом взяти ся до дїла. Чи хочеш послухати моєї ради Реджінальде?

— А вжеж.

Молодий доктор звичайно тикав своїм приятелям та кликав їх по имени, именно же, ко-

Новинки.

Львів дня 27-го червня 1899.

— **П. Міністер судівництва** др. Рубер оглядав вчера рано місто в товаристві свого шкільного товариша посла Володим. Гнївоша. Відтак був на сніданю у п. Намістника ґр. Л. Пінїньского, де крім гостя було ще кільканайцять висших представителїв властий. Нинї удїляє п. Міністер авдиенций.

— **Іменованя.** П. Намістник іменував канцелїста полїцийного Вал. Сьвядковского полїцийним офіциялом, а підофіцира рахункового сторожі полїцийної Йосифа Курника канцелїстом полїциї в Кракові.

— **Є. Е. п. Намістникови** ґр. Льву Пінїньскому вручили онгди в дарі професори і доценти львівского унїверситету, яко бувші товариші хороший альбом. Окладинку прикрашує срібний герб унїверситету і берла ректорскі і деканьскі; окутя на рогах і пряжка мають на собі герб ґр. Пінїньский і букви Л. П. На першій карті альбома есть акварелїя Райхана, представляюча ґр. Льва Пінїньского в професорскій тозї, на слїдуючих картах уміщені фотоґрафії професорів і доцентів львівского унїверситету.

— **Доповняючий вибір** одного члена ради повітової в Перемишлянах з ґрупи сільских громад розписало ц. к. Намістництво на день 24-го серпня с. р.

— **З Улашковець пишуть нам:** Дня 6 липня с. р. в четвер припадає сьвято Рождества сьв. Йоана. Кождого року відбуває ся великий відпуст в Монастирскій Церкви оо. Василиян на горі сьв. Йоана Хр., де есть печера з чудотворною Іконою сьв. Йоана Хр. Тут рік річно збирає ся до кільканайцять тисяч народа, з Поділя, Буковини, Станиславівского і Коломийщини, щоби віддати ся опіцї сьв. Йоана Хр. в чудотворнім образї. — Як минувшого року так і сего то, жество з науками місийними розпічне ся вже в понедїлок вечером а закінчить ся в четвер.

— **З Борщева** пишуть: Руский народний театр опускає наше місточко уже найблизшої недїлї 25-го червня с. р. і відїзджає звідси на 6 представлень до Тлустого а відтак до Городенки. В суботу 24 червня була відограна у нас оперета „Барон циганьский“, а в недїлю 25 на прощане— по раз перший нова ориґінальна а цїкава комедия Тобилевича „Чумаки“.

— **Повінь.** З Риманова пишуть, що там по дощах дня 22 і 23 червня вилила річка Таба і наробила богато шкоди. Мешкаючим над рікою позамулювала огороди, занесла рінею, ушкодила будинки і всї річи. — Також з Угорщини доносять, що вилила там велика ріка Кереш.

— **Средство против кертиць.** Кертицї, як звістно, дуже пожиточні, бо нищать земельних шкідників; однако мимо того стають ся дуже часто справжним нещастем в городах, де псують без упину ґазони та грядки на цьвіти. Один ґановерский огородник подає до відомости, що козячий гній дуже добре средство до вистрашеня кертиць з огорода. Иньший рільник з околиць Дрезна каже, що в его огороді було богато кертиць — цїлий огород покритий кертовиною. Та коли перекопав его під осїнь з козячим гноєм всї кертицї пощезали. Того гною не треба впрочім богато — вистарчить в сьвіжу кертовину вкопати дрібку его, аби неприємний запах вигнав всї кертицї з огорода.

— **Проминє Рентґена.** Одного вояка в Чернівцях — як пише тамошна Gazeta Polska — треба було від якогось часу кілька разів віддавати до шпиталю з причини запаленя кости в нозї. За кождим разом по кількатиждневім побутї в шпитали вояк подужував і міг дальше робити службу. Однако за кілька тижднїв недуга відновлювала ся і вояка мусїли знов віддавати до шпиталю. Позаяк то дуже часто повтаряло ся, та власть войскова хотїла его вже цїлком увільнити від служби. Однако перед тим задумав лїкар в шпитали пересьвідчити ся, що то за недуга, що так уперто повтаряє ся і длятого ужив рентґенівского апарату дра Ґольдфельда. На велике здивоване представив ся его очам цїкавий вид: іменно мнимо хора кість показала ся цїлком здоровою і неушкодженою, але зараз коло неї було вісїм великих іґол, які хитрий вояк сам собі вбивав від часу до часу в тїло, аби тим способом викликати недугу і увільнити ся від войска.

— **Зріст міст в Австриї.** Австрия числить в 1899 роцї лише 44 міст, що числом жителїв сягають понад 20.000. Мимо того замітне, що за послїдних 30 лїт число жителїв деяких міст значно зросло. Нас обходять більше галицкі міста. Тож подаємо число жителїв тих сїмох міст, що від 1869—1899 р. значно побільшились. Львів числить тепер 141.000 жителїв против 87.000 в 1869 р., Краків 81.000 против 49.000. Перемишль 41.000 против 15.000, Коломия 36.000 против 17.000, Тарнів 29.000 против 21.000, Тернопіль 28.000 против 20.000, а Станиславів 24.000 против 14.000. — Відень числить тепер 1,623.000 жителїв (з передмістями) против 842.000 в 1869 р., Прага 201.000 против 164.000, а з передмістями 481.000 против 219.000, Триест 166.000 против 115.000, Чернівцї 60.000 против 33.000, а Люблянa 30.000 против 22.000 жителїв в 1869 р.

— **Померли:** У Львові, Григорий Васіка, слюсар, член основатель і заступник голови тов. „Зорі“ по короткій недузї, в 41-ім роцї житя; — в Торіно в Італїї Александер Угринчук, від довгих лїт учитель нїмецкого язика в королївскій колеґії, в 71 ім роцї житя. Позаяк Італїянцї не могли вимовити его назвища то Угринчук прозвав ся Александром Оріенте і під тим назвищем знаний був в Торіно. Родом був Угринчук з Балинець в Галичинї.

Господарство, промисл, торговля, гіґієна і виховане.

Ради господарскі.

— Як дозріває збіже і коли его жати. Збіже дозріває поволи і постепенно, так, що можна розріжнити кілька степенів. Зерно наливає ся насамперед молочком; коли его роздушити межи пальцями, то з него виходить біла густа мов сметанка маса. То есть перший степень зрілости. Відтак стає зерно твердше і біла маса в нїм робить ся жовта як віск. То есть другий степень зрілости. Коли зерно так доспіє, що притиснене до ніґтя дає ся гнути, то оно вже вповнї доспіле і то есть третий степень зрілости. Коли зерно зробить ся зовсїм тверде і біле, то каже ся, що оно вже переспіле. Скоро зерно зробить ся жовте, то до него не їдуть вже творива зі стебла і листя і в тій порі найлїпше збіже жати бо лупинка на зернї тогди ще делїкатна, в пальцях чути делїкатність зерна а мука з него буває дуже біла. Таке зерно купець найлїпше любить і найбільше купує. Але найбільше розвинене есть зерно, коли переспіє, длятого таке зерно есть дуже добре на насїнє і в тій цїли треба зерно доти лишати на пни, доки оно майже не переспіє. При зжатім збіжу часть води, яка ще находить ся в зернї, висихає, коли оно лежить на земли, длятого збіже, котре легко сипле ся можна борше зачинати ко-

---

ли они висше стояли від него. Гордість, котрої обем мало хто міг зміркувати, крила ся в его спокійнім незамітнім поведеню. Він мав свій спосіб давати людем пізнати, що уважає себе під кождим взглядом на рівнї з ними а в дечім і висше.

— Хочеш, щоби я дав тобі раду. Ну, добре, отже моя рада така, щоби ти покаяв ся як блудний син. То не така трудна роля, скоро схочеш трошки уважати. Ґраф Освальд дав тобі раду, щоби ти перенїс ся до лїнії. Замість того ти виступай взагалї з арміі. То буде виглядало на розвагу, а користь буде така, що будеш мати більше свободи. Будеш міг мати твого милого стрийка лїпше на оцї.

— Виступити! — відозвав ся Реджінальд. — Я закляв ся, що того не зроблю.

— А все-таки будеш мусів то зробити. Твій полк за дорогий для того, що побирає річно тих мізерних двіста фунтів і свою войскову платню. За твій фаетон мусїв би ти платити весь свій дохід; твій рахунок у кравця ледви чи можна би покрити дальшими двіста фунтами, а де твої рукавички, твої цьвіти з оранжерий, твої вина, твої циґара? Чейже не будеш жити вічно на кредит; купцї та промисловцї мають той поганий звичай, що домагають ся гроший а хоч би то була лиш від часу до часу сплата по сто фунтів. Вже й так зачинають невірити твоїм підписам. Твій роздор з ґрафом Освальдом вийде незадовго на верх, а тогди що ти зробиш? Картами і білярдом годї погорджати, але з того прецї не зможеш жити, коли не схочеш стати правдивим дурисьвітом, а яко дурисьвіта минула би тебе Рейнгемска спадщина. Нї, любий Реджінальде, мусиш обмежити ся. Мусиш квітувати, мусиш жити дуже тихо а на свого стрийка добре уважати.

Як ти то розумієш? — спитав Еверстронґ згризений.

Рада его приятеля не була ему якось до вподоби. Він сидїв засумований підперши голову руками і спершись лїктями на колїна та дивив ся на огонь в печи. Вино его стояло коло него на столї нерушене.

— Я то так розумію, що ти мусиш мати око на него і недопустити до того, щоби він зробив тобі якого збитка — відповів Керрінґтон флеґматично.

— А якогож би він мав менї зробити збитка?

— Ну, якого? коли хто посварить ся з своїм спадкоємцем, то готов до всего. Ґраф Освальд міг би оженити ся.

— Оженити ся! та в пятьдесятім роцї?

— Чому би нї? Розповідають про неодного, що в пятьдесятім роцї залюбив ся так, як той, котрому двайцять і три лїт. Ґраф Освальд був би знаменитою партиєю, а вір менї, що есть множество красних дам і високого роду, що дуже радо хотїли би називати ся ґрафинями Еверстронґ. Отже послухай моєї ради і май око на ґрафа.

— Таже він мене викинув за двері, зірвав всякі зносини зі мною.

— То тогди наша річ завести тайну звязь з его домом — сказав на то Віктор. — Чей же має якогось слугу, котрий має у него довіре.

— Так, він має камердинера, якогось Мілярда, до котрого має таке довіре, як до якого небудь підданого; але він не з тих, що люблять балакати зі слугами.

— Може нї; але слуги мають свій спосіб довідувати ся всего, а ти можеш бути певний того, що Мілярд знає лїпше справи твого стрия, як би то ґрафови Освальдови хотїло ся, коли би він то знав. Мусимо позискати собі того вірника Мілярда.

— Коли бо то дуже вірний слуга — ходяча честнота.

— Гм! — моркнув Керрінґтон — чи ти пробовав коли підкупити ту ходячу честноту?

— Нї.

— То его не знаєш. Пригадай собі то, що сказав колись Сер Роберт Вольполь [1]: „Кождий чоловік має свою цїну“. Отже мусимо довідати ся, яка цїна пана Мілярда.

— З тебе чудний чоловік, Каррінґтоне.

— Так гадаєш? Я лиш на все маю очи; иншї люди ходять по сьвітї з прижмуреними очима. Я, бачиш вийшов з доброї школи тай був може добрим учеником.

— З якої школи?

— Зі школи недолї. То таке заведене виховуюче, що заострює розум чоловіка. Мій батько був злочинцем і картярем; я знав в молодих лїтах, що не маю чого від него сподївати ся. Я мусїв собі сам прокладати дорогу крізь житє. А хоч я й не далеко добив ся, то всетаки мусїв я бороти ся з великими трудностями.

— А чомуж ти не займаєш ся своїм фахом — сказав на то пан Еверстронґ. — Ти скінчив свої науки, осягнув свій степень та на що чекаєш?

— На догідні відносини — відповів Віктор. — Не хочу лїзти як той слимак, оттак як богато иньших, що мучать ся і по двайцять літ,

[1] Сер Роберт Вольполь (Walpole), ґр. Оксфорд, анґлїйский муж державний і полїтик в 17-ім столїтю.

сити при догідній погоді, а відтак лишити на кілька днів на земли, щоби дійшло. Коли же на дворі непогода, то треба зачекати, щоби оно на пни більше доспіло і тогди вяже ся зараз в снопи. Господар повинен длятого добре уважати як поступає дозріванє збіжа, щоби єго у відповіднім степени зрілости зібрати. Але то не так легка річ, іменно: коли не все збіже однаково дозріває, а то буває тогди, коли бувають посіяні два роди збіжа, коли град збіже по части вибив і т. п. В таких случаях найліпше уважати, чи доспіла вже головна маса зерна і не чекати аж всьо доспіє. Коли на дворі погода, а має ся більше збіжа а брак робітника, тогди треба зачинати жниво як можна найскорше, зерно, як то кажуть, доходить під серпом.

Всячина господарска.

— Вина медово-овочеві. Вино з верпин (аґресту) на 10 літрів: Верпини треба подушити, додати таку саму скількість води і трохи меду та поставити мішанину на теплім місци, щоби кисла і час від часу замішати. До двох або трох днів мішанина зачне киснути а тогди витискає ся сок, дає ся на 7 літрів соку 2 літри води; 1·2 кільо меду патоки заварює ся з 10 ґрам. винного каменя і все разом мішає ся, коли ще горяче, та ставить ся на дальше кисненє. — Вино з ожин, 10 літрів: Ягоди душить ся без води і робить ся дальше так само як з верпинами. Відтак мішає ся 3·4 літрів соку з ожин з 5 літрами води; 1·4 кільо меду варить ся з 10 ґр. винного каменя і коли ще літний домішує ся до соку. — Вино з ґоґодзів, 10 літрів: З ґоґодзами поступає ся так само як з ожинами. Відтак дає ся на 4 літри соку з ґоґодзів 5 літрів води; 80 дека меду варить ся з 10 ґрамами винного каменя і пів літра червоного вина та домішує ся то все, коли ще літнє до соку.

— Вишні в оцті і цукрі. Полоче ся 4 кільо спілих вибраних вишень і притинає ся хвостики до половини, а відтак укладає ся їх о скількo можна густо і рівномірно в камінних або склянних слоях, причім домішує ся по трохи цілого цинамону та по кілька звоздиків. Опісля розпускає ся півтора кільо цукру в літрі винного оцту, варить ся і шумує ся, аж не буде вже шуму; по вистудженю зливає ся той оцет на вишні і ставить ся їх на кілька днів. Опісля зливає ся оцет знову, ще раз варить ся і то доти, доки аж вода натягнена в вишень не випарує. Вистуджений сок наливає ся знов на вишні і начине завязує ся.

— Щоби позбути ся т. зв. угрів (чорних ніби прищиків на лици, у деяких людий особливо на чолі) треба мити ся пісковим милом, а відтак другий раз францускою горівкою або розпущеним оцтом. Щоби їх на завсїгди позбути ся, треба ще й добре живити ся.

— Папороть до пакованя овочів єсть після досьвідів зроблених в Анґлії знаменита. Бараболї переховувані в листю папороти держать ся знаменито і далеко довше як в соломі. Зроблена з бараболями проба в одній і тій самій пивници випшла незвичайно користно для папороги: бараболі на соломі зачинали з весни вже гнити, підчас коли бараболі на папороти були такі сьвіжі як би їх лише що вчера викопали. Причина задля якої папороть так добре надає ся до пакованя і прятаня в ній овочів та бараболь має бути та, що в ній єсть богато соли, котра здержує гнитє, а відтак в папороти не заплоджують ся ніякі шкідники.

Переписка господарска.

П. К. в Зарудю: За прислану фацелію в кількох примірниках дякую сердечно. Оба корчики з землею доїхали зовсім сьвіжо. Уміете дуже добре пакувати. Але пудло на 1 метер довге зробило у нас в редакциї не малу сензацию. Доси діставали ми вже всїлякі посилки: і глину і камінчики і соду і мухи та хрущі, галузки і збіже, але все в мінятурі або бодай в „скороченім" форматї. Але такої посилки ми ще не мали. — Присланї хрущі зовсім звичайні; они пчолам нїчого не вадять, лиш коли обсядуть цьвіт, заступають дорогу і пчола тому їх обминає. Поручаємо ся ласкавій памяти і на дальше.

Вікторович: Де би можна дістати щеня якоїсь раси не знаємо. Коли Вам як видко все одно яка раса, щоби лиш було щеня, то питайте таки в самім Куликові.

Лїтература господарска.

— Das Jahr des Landwirtes, von F. Möhrlin, bearbeitet von Victor Weitzel, Stuttgart. Цїна 4 марки (2 зр. 40 к.) З 136 ілюстраціями. Книжка знаменита, особливо придатна яко підручник для молодих господарів.

Вісти господарскі, промислові і торговельні.

Зі всхідної части нашого краю надходять вісти, що мабуть не буде доброго урожаю. Пшениця зле обцвила. Ржа кинула ся дуже на пшеници. Конюшина не конче добре показує.

— **Ц. к. Дирекция зелїзниць державних** оповіщує: „Gazeta Lwowska" оповіщує публичне розписанє достави шутру товченого і рафованого (пересіяного) котрого ц. к. Дирекция зелїзниць державних у Львові буде потребувати на рік 1900. Дотичні оферти, зладжені на приписаних блянкетах, належить внести найпізнїйше дня 20 липня с. р. до 12 години в полудне до згаданої ц. к. Дирекциї у Львові.

— Австрийско-угорско-баварский звязок зелїзничий. З днем 1. липня 1899 входить в житє додаток V до тарифи, часть III. зшиток з 1 грудня 1896.

— Рух льокальний. З днем отвореня руху на зелїзници льокальній Тшебіня-Скавце увійде в житє додаток III. до обовязуючих від 1 січня 1898 постанов реґуляміновых і тарифових для перевозу осіб, пакунків, посилок експресових і псів на зелїзницях льокальних в Галичині і на Буковині, позістаючих в заряді держави. Сей додаток можна купити в ц. к. Дирекциях зелїзниць державних а взглядно на стациях за 10 сотиків.

— Часопис урядова „Wiener Zeitung" оповіщує розписанє публичного переторгу на будову підторову, надторову, як також на виставленє будинків для нормально-торової зелїзниці Шенвер-Ельбоґен (Schönwehr-Elbogen). Дотичні пляни, услівя і цінники можна переглянути і з виімкою плянів також набути в департаменті 18 ц. к. Міністерства зелїзниць у Відни і в бюрі ц. к. управи будови в Карльсбаді. Оферти належить вносити найпізнїйше до 22 липня с. р. в полудне до протоколу подавчого ц. к. Міністерства зелїзниць у Відни.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Відень 27 червня. Стан здоровля Цїсаря вдоволяючий. Вчера хотів Цїсар вийти на прохід до шенбруньского парку, але понехав наміру супротив непевної погоди.

Париж 27 червня. Ґубернатор войсковий Ліона ґен. Зеде приїхав до Парижа. Кажуть, що він стане наслідником ґен. Цурліндена.

Мадрид 27 червня. В місті Сараґосї вибухли поважні розрухи в наслідок невдоволеня з нового буджету.

Петербург 27 червня. Цариця повила дочку, котра одержала імя Мария.

Мец 27 червня. Приставлено тут до суду брата убийника цїсаревої Єлисавети, Люкенїого, під закидом що допустив ся у Франциї численних скритоубийств. Люкені признає ся, що він анархіст.

заким можуть сказати, що їм добре жиє ся. Я учив ся штуки лікарскої і хемії так пильно, як мало котрий з тих молодих людий, котрим двайцять і пять літ буває. Можу зачекати. Заробляю по кілька фунтів на тиждень роботами для лікарских часописий. З тих доходів а инодї й щастем при картах можу удержати моє мале господарство, на котрім жию з моєю матірю. При тім я собі вільний, а вір менї мій любий Реджінальде, що нема нїчого дорожшого як свобода.

— А ти мене не відцураєш ся, хоч я так сказати би, упав на курсї?

— Нї, Реджінальде, я тебе не покину ся, доки ти маєш вигляди дістати в спадщинї річних сорок тисячів — відповів Керрінґтон і засьміяв ся.

Єго чорні очи при тім аж засьвітили ся і ніби искри з них посипали ся, коли він то сказав. Реджінальд видивив ся на него так, як коли-б аж єго злякав ся.

— Щож бо з тебе за чоловічиско, Керрінґтоне! Ти навіть не хочеш удавати, що маєш якесь серце.

Серце то збиток якого собі такий чоловік як я мусить відмовити — відповів Керрінґтон з повним спокоєм. Як менї й не при думцї купувати собі коня під верх, так і не при думцї грати ролю доброго і удавати якісь надмірні чувства. Мушу сам в сьвітї прокладати собі дорогу, мушу оглядати ся на свій власний інтерес а не на інтерес моїх приятелів. Як видиш я не лицемір. Та не потребуєш бояти ся, мій любий. Я буду тобі помагати, але й ти мусиш менї; хиба би вже не знати що було, щоби ти до року не був знов в ласках у стрия. Але мусиш бути терпеливим. Наша робота буде іти поволи, бо мусимо добирати ся попід землю. Коли ґраф Освальд мешкає ще при улици Арлінґтон, то я беру на себе поговорити з Мілярдом.

Ґраф Освальд мешкав все ще при улици Арлінґтон. Керрінґтон вибрав ся длятого на другий день вечером до дому ґрафа, щоби там поговорити з камердинером Мілярдом.

Віктор Керрінґтон не видів нїколи стрия свого приятеля, отже й був певний, що той єго не спізнає. Він вибрав для своєї гостини обідову пору ґрафа, бо знав, що камердинер в сїй порі буде вільний. Він післав Мілярдови свою карту візитову на котрій написав олівцем просьбу, що хотів би поговорити з ним в однім важнім справі.

Мілярд збіг зараз на долину до присїнка і завів пана Керрінґтона до малої комнатки, де звичайно перебувала служба, що мала роботу на горі.

Керрінґтон знав ся добре на штуцї, котрою підкуплює ся серця і голови. Він читав в прибочнім локаю ґрафа Освальда Еверстронґа як в отвертій книзї. Добачив зараз що то чоловік слабого духа, нерішимий, від біди честний, але й не такий, щоби не дав ся намовити. Був то чоловік середних літ з білявим волосєм і ясними зеленаво-сїрими очима.

— Слаба натура — подумав собі Керрінґтон, коли роздивляв ся у фізіоґномії того чоловіка — притім захланний і скупий. Можемо з Мілярдом до всего брати ся.

(Дальше буде).

За редакцию відповідає: **Адам Крехowецкий**

До Народної Часописи

і

Газети Львівскої

Всїлякі

ОГОЛОШЕНЯ

принимає виключно

АҐЕНЦИЯ

ДНЕВНИКІВ і ОГОЛОШЕНЬ

у Львові, Пасаж Гавсмана ч. 9.

Ново отворена Агенция дневників і оголошень

Пасаж Гавсмана ч. 9,

принимає оголошеня до всїх дневників

і також пренумерату на всї часописи краєві і заграничні.

З друкарні В. Лозиньского під зарядом Б. І. Вебера. — (Телефона число 569).